

BLIND VERTROUWEN

*30 spannende verhalen van
Nederlandse en Vlaamse auteurs*

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2020

© 2020 LetterRijn

Auteur: Hedwig Meesters en 29 anderen

Redactie: Jolka de Jong en Theo van Rijn

Vormgeving: Uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931920-5-8

Inhoud

Boca - Hedwig Meesters	9
Smart home - Inés Beuker	18
Hernieuwde confrontatie - Ellen Kusters	29
Opgeruimd staat netjes - Franziska Weissenbacher	40
Prooi op de Camino - Rob Bakker	50
Foetus - Yoica Van Den Bemt	62
Blinde ezels - Gino Dekeyzer	72
Ziende blind - Annet Hulst	85
Verrassing - Joos Hamer	94
Zand erover - Filip Van Den Steen	103
Het Joodse bruidje - Tamara Onos	115
Bijltjesdag - Marcel van Stigt	126
Memento mori - Era Richmen	135
Duistere kant - Karin Bisschops	147
Verboden verlangen - Alain De Lannoy	156
Foute genen - Margareth Hillebrandt	165
De avonddienst - Karen van Soomeren	175
Herinnering - Carolien Cramer	186
Met open ogen - Vincent van Bruggen	197
Op eigen terrein - Anne van Zwieten	206
Opa's verjaardag - Karin Hazendonk	215
Tweestrijd - Rémon Saaltink	225
Temptation Quest	235
Jeroen van Berckum	235
Elf jaar, drie maanden, zes dagen - André Van Butsel	246
Bloedsinaasappel - Tessa van Dée	258
De Klusjesman - Melissa Skaye	268
Zware zilte zeelucht - Lisa Buijnink	279
Het beest - Mike Jansen	290
Een onverwachte moordenaar - Marjo de Vroed	299
Een drukke dag - Marieke Jongejan	307
Dankwoord	319

Boca

Hedwig Meesters

Mijn naam is Boca. Dat is Spaans voor mond. Bek of muil in mijn geval. Een ongebruikelijke naam, wat je zegt. Mocht je denken dat ik zo heet omdat ik een blaffer ben, dan zit je er flink naast. Mij hoor je als er gillende gitaren of krijsende zangeressen op de radio zijn. Of die ene keer per jaar dat ik voor mijn periodieke keuring naar de dierenarts moet. In die gevallen zet ik het op een janken. Mijn mens Julia lacht daar om. Alsof ik zo tekeerga om haar te vermaken. Ze heeft geen idee van de pijn die deze geluiden aan mijn oren doen en hoeveel angst de onvermijdelijke injecties van de dierenarts me geven.

Ik heb mijn naam ook niet omdat ik een schrokop ben. Integendeel. Kon ik met mijn poten bestek deugdelijk hanteren, ik zou brokjes en blikvoer met mes en vork eten.

Mijn naam is een grapje van Julia. Tegelijk ligt hij voor de hand. Ik behoor tot een oud Spaans hondenras. Een van de kenmerken van dat ras is een massieve kop met brede bek en grote tanden. Ook de rest van mijn lichaam springt in het oog. Vergeleken met de andere honden uit de buurt ben ik bovenmatig stevig en gespierd. Tijdens een wandeling met Julia kijkt iedereen – mens en hond – naar me. Het geeft me een ongemakkelijk gevoel, al die aandacht. De meeste buurtbewoners weten dat ik vriendelijk en verlegen ben, andere willen daar niet aan. Je hoort vaak dat een zogenaamd vriendelijke hond ineens aanvalt, beweren ze. En vooral van dit ras, zeggen ze er vaak bij. Onbekenden draaien hun hoofd van me af of lopen met een grote boog om me heen. Ik snap dat wel. Steeds vaker wordt mijn ras door een bepaald slag lieden gefokt om anderen af te schrikken of juist te imponeren. Of ze organiseren wedstrijden waarin de honden elkaar verscheuren, voor de baasjes van de winnaars valt daar een hoop geld mee te winnen. Die wrede aanpak heeft sommige rasgenoten veranderd in bloeddorstige monsters die je vooral moet aaien wanneer je geen waarde hecht aan je ledematen.

Ik kruip tegen mama's buik. We liggen op een deken in een schuur. Stof

dwarrelt in het licht dat door een kleine ruit naar binnen valt. De deur staat op een kier. Af en toe klappert hij door een windvlaag. Iedere dag komt er een man die mama eten en water geeft. Ik drink mama's melk. Meestal zwijgt de man en negeert hij ons. Soms broemt hij iets of geeft een ruk aan de ketting waaraan mama vastligt. Ze heeft overal littekens, over haar neus loopt een brede witte streep waarop geen haar meer kan groeien. Mama zegt dat ze tegen haar zin heeft gevochten. Dat ze dit opnieuw moet doen zodra ik groter ben en dat de man pijnlijke foefjes heeft om haar zo ver te krijgen. Vechten doe je alleen om jezelf of iemand anders te verdedigen, zegt ze. Ze is bang dat ook ik er later aan moet geloven. En daarom moet ik haar beloven dat ik hier zo snel mogelijk wegga. Maar haar in de steek laten wil ik niet. Dat kan ik echt niet.

Julia is een lief mens. Ik bof dat ze me heeft gevonden. Zij praat tegen mij, ik luister naar haar. Op de avonden dat ze thuis op de bank tv kijkt, lig ik naast haar. En als ze me afdroogt na een wandeling door de regen, lik ik haar hand. Ik vind dat vanzelfsprekend wanneer je – zoals wij – onuitroeibaar van elkaar houdt.

We beginnen de dag met een blokje om, ook bij stromende regen of bittere kou. Terug thuis geeft zij me brokken en ik haar een dankbare zucht, waarna ik een dutje doe en zij naar haar werk vertrekt. Tegen de tijd dat ik haar tussen de middag terugverwacht, ga ik op de bank bij het raam zitten. Het sputterende geluid van haar auto die de straat inrijdt, is niet te missen. Ik ren naar de voordeur. Voordat ze de sleutel in het slot heeft gedraaid, sta ik al zachtjes te piepen en met mijn staart tegen de deur van de meterkast te roffelen. Iedere keer begroeten we elkaar alsof er weken in plaats van uren voorbij zijn gegaan, zó blij zijn we. Dat verandert nooit. Hebben we ons begroetingsritueel afgewerkt, dan pakt ze mijn riem en wandelen we ons tweede rondje om de kerk. Dat doen we nog een keer na het avondeten, de laatste keer is voordat ze gaat slapen. Sommigen vinden het een sleur, ik hecht aan die regelmaat.

Vandaag is een van de twee dagen dat ze niet werkt. Weekend, noemt ze dat. Ze kwam vanochtend huppelend de trap af en zong mee met een liedje op de radio. Dat doet ze alleen als ze erg blij is. Daarstraks ging ze in haar kledingkast door alle jurken, broeken, jaszes en shirts, alsof ze was vergeten wat er hing. Voor de spiegel hield ze de kledingstukken een voor een voor haar lichaam.

En nu zit ik op de achterbank in de auto zachtjes te janken.

‘Hou op,’ zegt Julia. ‘We gaan iets leuks doen.’

Dat beweert ze nu wel, uit ervaring weet ik dat ritjes in de auto meestal betekenen dat we naar de dierenarts gaan. In een hal met een hoop mensen, honden en andere dieren wachten we totdat we een mens volgen naar een kleine kamer waar ik word bepoteld en een injectie krijg. Dat went nooit.

Julia gooit het achterportier dicht. Ze gaat achter het stuur zitten en start de motor.

In de verte verrijst de dierenkliniek van gele baksteen. Zoals altijd leg ik een voorpoot op haar arm en aait zij hem geruststellend. Tot mijn genoegen rijden we langs het gebouw en slaan we links af een landweg in. Ik kijk naar buiten, mijn neus in de kier van het raam dat ze speciaal voor mij heeft opengedaan.

We rijden een bijna volle parkeerplaats op. In de verte blaffen honden. Ik voel een knoop in mijn maag. Met een hoop gepuf en gemopper trekt Julia me aan de riem de auto uit. Ik wil terug naar binnen, veilig in blik en achter glas. Overal lopen en springen honden. Groot, klein, rustig of hysterisch blaffend. Van schrik leg ik een grote boodschap. Julia pakt mijn uitwerpselen op met een papieren zakdoekje en laat alles in een vuilnisbak vallen. ‘We gaan gezellig spelletjes doen met andere honden. Misschien word je er minder angstig door.’ Ik loop tegen haar been geplakt, staart tussen mijn poten.

Een mannelijk mens en een Duitse herder kuieren naar ons toe. Julia en de man begroeten elkaar met een kus op de wang. Die intimiteit verbaast me, ik heb man noch hond eerder gezien.

‘Imposant beest,’ zegt de man. Hij neemt me uitvoerig op.

Ik duik weg tussen mijn schouders.

‘Boca heeft het niet zo op vreemden en andere honden,’ zegt Julia met haar blik op de herder. ‘Heeft te maken met wat ze als pup heeft meegemaakt.’ En tegen mij: ‘Boca, dit is Henk.’

‘Boca hè? Dat betekent bek, toch? Wat een rare naam. Die van mij heet Amadeus.’

Over belachelijke namen gesproken.

‘Heb je haar tanden en kiezen gezien?’ vraagt Julia lachend. ‘Heel wat indrukwekkender dan dat zielige melkgebitje van Amadeus.’

Henk grinnikt. Amadeus hoort zijn naam en kijkt eerst naar Julia

en dan naar mij. Ik bibber over mijn hele lijf. Duitse herders hebben geen beste reputatie waar het op mens- en diervriendelijkheid aankomt. Amadeus duwt zijn kop tegen Julia's hand als teken dat hij haar toestaat hem te aaien. Mij keurt hij geen blik meer waardig.

'We beginnen zo met je conditie,' zegt Julia tegen mij. Ze knijpt liefkozend in mijn flank. 'Want je bent behoorlijk dik en lui.' Alsof dat mijn schuld is. Ze moet eens naar zichzelf kijken. Henk en herder paraderen met hun perfect afgetrainde lijven voor ons uit.

We bereiken een weiland waar honden over balken springen, tussen rijen paaltjes slingeren en onder hekjes door kruipen. Door de regen van de afgelopen dagen bestaat het veld meer uit modder dan uit gras. Henk maakt de riem van Amadeus los en geeft hem een commando. De herder lanceert zichzelf en springt, rent en kruipt of zijn leven ervan afhangt. Hij heeft hooguit een minuut nodig om het gehele parcours af te leggen. Na afloop hijgt hij en kijkt zijn baasje aan met een mengeling van onderdanigheid en trots.

Ik wil naar huis. Weg van al die mensen en hun springende en rennende honden. Maar ineens begint Julia te draven en trekt mij met zich mee. Ze springt over balkjes en kronkelt tussen een rij paaltjes door, struikelt omdat de riem achter een paaltje blijft hangen. Ik kan en wil haar tempo niet bijbenen. Mijn hart bonkt verontrustend. Ze houdt het hijgend voor gezien en kijkt me vragend aan. Wat verwacht ze van me? Applaus omdat ze net als Amadeus kan springen en slingeren?

'Doe nou even mee,' zegt ze bijna smekend. 'Ik schaam me kapot tussen al die andere honden die wél doorhebben wat de bedoeling is.'

Als haar opmerking betekent dat ik haar na moet doen, kan ze lang wachten. Ik gun haar dit verzetje, zelf heb ik geen behoefte om me te gedragen als een springpaard op een glibberige en modderige hinderisbaan.

'Ze is niet een van de slimsten,' zegt Henk. Hij komt weer bij ons staan. Amadeus zit als een levend standbeeld naast hem.

Julia krabbelt achter mijn oren. 'We geven het nog niet op, hè? Ook al ben je een beetje traag en onhandig.' Zij geeft het niet op, ik denk daar anders over. Maar ze troont me weer mee. Dit keer naar een betonnen soort slurf. 'Ga er maar doorheen,' zegt ze. Ik doe alsof ik haar niet hoor en schenk mijn aandacht aan een bordercolлие die als een idioot rondjes om een groepje mensen rent.

‘Kom nou!’ zegt Julia op een toon die ik niet waardeer. Ze duwt tegen mijn achterkant. Nu kan ze het helemaal bekijken. Ik ga zitten.

‘Die begrijpt geen snars van wat je wilt,’ zegt Henk.

‘Bocaatje, snap het nou,’ zegt ze, vriendelijk dit keer. Ik begrijp heus wel wat ze wil: mij door die slurf jagen. De uitsloverige bordercollie schiet erin en komt er seconden later uit. Haar mens geeft haar een brokje.

Dus zo werkt het. Ik kijk Julia aan en lik mijn lippen.

‘Ja, dat begrijp je wel, hè?’ Ze diept iets op uit haar jaszak. Een brokje. Lekker.

‘Wil je het nu wel proberen?’ Ze gooit het brokje in de slurf. Ik kijk het na. ‘Pak brokje.’ Het ziet er veilig uit, langzaam loop ik erin. Het brokje ligt halverwege.

‘Ik ben trots op je,’ hoor ik Julia roepen. Ik rep me naar het licht aan het eind van de tunnel. Ze kijkt triomfantelijk naar Henk. ‘Ik wist wel dat ze het kon.’ Het begint zachtjes te regenen. ‘Zullen we nog één dingetje proberen, Boca? Dan krijg je weer een brokje en daarna gaan we naar huis.’

Brokje en naar huis in één zin. Beter kan het vanmiddag niet worden.

Henk haalt een tennisbal uit zijn jaszak en gooit hem weg. Amadeus rent erachteraan, grijpt hem met zijn bek en legt hem aan Henks voeten. Lukt jou niet, hè, lees ik in de ogen van dit over het paard getilde beest. Hij put zich uit door nog een keer de bal te halen en bij Henk op de grond te laten vallen. Hij gaat zijn gang maar, ik zie de lol er niet van in.

Julia en Henk staan met elkaar te keuvelen. Julia vouwt steeds dezelfde lok haar achter een oor. Henk raakt haar arm aan, daarna haar schouder en nogmaals haar arm. Amadeus legt het balletje voor de derde keer aan Henks voeten.

‘En nu Boca,’ zegt Julia. Ze raapt het balletje op en rolt het een paar meter verder. ‘Pak bal, Boca.’

‘Op hoop van zegen,’ zegt Henk. Hij knipoogt naar haar.

Als een bal halen nodig is om een brokje te krijgen en naar ons warme, droge en vooral rustige huis te gaan en Henk hier achter te laten, vooruit. Maar alleen voor deze ene keer. Ik heb het helemaal gehad met die overijverige honden en met die strooplikker van een Ama-

deus in het bijzonder. Op mijn elfendertigst kuier ik naar de bal, die zeiknat is van regen en Duitse herderkwijl, en smerig van de modder. Met tegenzin neem ik hem in mijn bek en leg hem daarna in Julia's hand.

'Wat een geweldige hond ben jij,' jubelt ze en geeft me het brokje. Daarna trek ik haar met me mee.

'Tot volgende week,' roept ze lachend naar Henk.

Het is niet genoeg voor Julia dat ik één keer door een betonnen slurf durf te kruipen of in staat ben een balletje aan haar voeten te leggen. Sinds die dag op dat zompige weiland verwacht ze dat ik iedere dag een balletje apporteer of op bevel over het tuinhek spring. Steeds vaker reageert ze kortaf als ze met een onbekend mens praat en ik achter haar wegkruip.

Henk komt bijna dagelijks naar ons huis. De eerste keer stond hij op de stoep met een bos bloemen voor Julia en een bot voor mij, vers van de slager. Gisteren hebben we met hem en Amadeus gewandeld. Ik liep naast Julia en keek geamuseerd toe hoe Amadeus zich heen en weer rennend in het zweet werkte.

Vandaag parkeert ze de auto aan de rand van het bos. Henk en Amadeus wachten ons op bij een hek. Zoals iedere dag kust Henk Julia op de wang en aait mij over de kop. Voor het eerst kwispel ik bij zijn begroeting, een voor mij onverschrokken prestatie die Julia belooft met gejuich. Amadeus en ik besnuffelen elkaar kort.

We komen aan bij een terrein vol honden en hun baasjes. Dit keer zijn het niet de speelse collies en koddige labradors die een paar weken geleden op die verregende lap grond bezig waren. We lopen langs een rottweiler en een bullmastiff, twee beesten die eruitzien alsof ze dagelijks met veel plezier een stier doodbijten. Stilletjes volg ik Julia, Henk en Amadeus naar een hoek waaruit een opgewonden en dreigend soort blaffen klinkt. Er staat een man in een vreemde uitrusting, een van zijn armen zit verpakt in een enorme leren mouw waar een dobermannpincher aan bungelt. Grommend schudt de hond zijn kop heen en weer, alsof hij mouw en arm eraf wil trekken. Een vrouw blaft hem iets toe, onmiddellijk laat de dobermann los en gaat naast haar zitten. De man met de mouw zwaait met zijn andere hand naar Henk. Groot en imponerend komt hij op ons af, ik weet niet hoe snel ik me achter Julia's benen moet verbergen.

‘Die man bijt niet,’ zegt Henk schamper lachend tegen me. ‘Dat moet jij bij hem doen.’

Een warme stroom loopt langs de binnenkant van mijn achterpoot.

De man bekijkt me met een schuin hoofd. ‘Hoe oud is hij?’

‘Ze is ongeveer drie jaar,’ antwoordt Julia. ‘Wat denk je, kan Boca dit leren?’ Ze betast de leren mouw.

De man bekijkt me nog eens. Hij strekt zijn hand naar me uit. Ik deins terug. ‘Het lijkt mij sterk dat er een goede waakhond in haar zit. Dat enorme lijf straalt zeker kracht uit. Maar een goede waakhond moet stressbestendig zijn en een instinctieve drang tot bescherming hebben. En het belangrijkste: je moet er blindelings op kunnen vertrouwen dat hij jou beschermt. Boca staat nu al te pissen van angst. Aan haar heb je niets.’

Julia hurkt naast me. Ze kust mijn kop. ‘Ik denk dat ik me erbij neer moet leggen dat ze een hele lieve schoothond van zestig kilo is.’

Henk geeft Amadeus een snauwende opdracht, het is de beurt van de herder om tegen de man op te springen en zijn tanden in de mouw te zetten. Het zou me niet verbazen als Amadeus het record vasthouden heeft.

Ineens schaam ik me. Een angstaas heeft meer lef dan ik. Ik ga liggen, kop tussen de voorpoten en sluit mijn ogen.

‘Kom maar,’ zegt Julia zachtjes. Ik hoor teleurstelling in haar stem. ‘We houden het hier voor gezien.’

‘Jammer dat het niet lukt met haar,’ zegt Henk. ‘Ik zie je morgenavond.’

Julia heeft zich opgedoft. Ze loopt heen en weer door de kamer, gaat kort zitten en begint weer te ijsberen. Zo ken ik haar niet. De bel van de voordeur klinkt. Ze springt op en friemelt aan haar kleding. Even later stapt Henk de kamer in. Hij bukt bij de mand waarin ik lig en aait mijn rug. Zijn penetrante parfum prikt in mijn neus.

‘Je ruikt lekker,’ zegt Julia.

Ze zitten naast elkaar op de bank. Julia heeft wijn en hapjes op de tafel gezet. Op de achtergrond speelt een rustig muziekje. Tussen mijn dutjes door hoor ik ze praten over Henks vakantie in IJsland en Julia’s auto, die volgens haar aan vervanging toe is. Ze giechelt wat af.

Ik doezel weg totdat ik wakker schrik van Julia’s stem. ‘Nee!’

‘Je weet dat je dit wilt,’ zegt Henk. ‘Lekker geil sletje.’ Zijn hand verdwijnt onder haar rok. ‘Waarom anders heb je me uitgenodigd?’

‘Donder op Henk. Laat me los!’

Hij duwt zijn mond op die van Julia.

‘Au, vuile teef.’ Met een hand betast hij zijn onderlip. Er zit bloed op. Hij haalt uit en geeft haar een klap in het gezicht. Julia begint te huilen.

Buiten hoor ik de bromstem van de man. Voetstappen naderen. Zo te horen van twee mensen.

‘Blijf zo stil mogelijk liggen,’ zegt mama.

De man stampt de deur van de schuur open. Met één arm houdt hij een vrouw in bedwang, De hand van zijn andere arm ligt op haar mond. Ze maakt gesmoorde geluiden. De man haalt zijn hand weg, meteen begint ze te gillen. Hij laat haar los, pakt een schep die tegen de muur staat en geeft haar een klap. Ze valt achterover. Haar hoofd raakt de muur. De geur van bloed verspreidt zich in de schuur. ‘Alsjeblieft,’ smeekt de vrouw. Haar stem klinkt zwak. De man trekt haar op een oude deken. Hij staat vlak bij ons. Mama komt razendsnel omhoog. Zonder zelfs eerst te grommen, springt ze naar zijn rug. De ketting waaraan ze vastzit is te kort en ze valt met een smak terug op de grond. De man vloekt en draait zich om. Hij heft de schep en haalt uit naar mama. Ik hoor een dof geluid op het ogenblik dat het ijzer op haar kop neerkomt. Mama blijft roerloos liggen. Nu ruik ik haar bloed. Ik begin te keffen. De man komt op mij af. Ik maak me zo klein mogelijk. Hij gooit de schep weg en begint te lachen. Daarna geeft hij me een schop. Ik hoor een knappend geluid in mijn achterpoot en kruip weg achter mama. De man gaat op de vrouw liggen. Verscholen achter mama’s rug zie ik niet wat hij met de vrouw uitspookt. Ik hoor hem zwaar en onregelmatig ademen. Af en toe kreunt hij.

Hij komt overeind, pakt de vrouw onder de armen en sleept haar met zich mee. Haar hoofd hangt slap voorovergebogen.

‘Mama,’ zegt ik. ‘Hij is weg.’ Mama beweegt niet. ‘Mama?’

Zo blijf ik zitten, totdat haar lichaam stijf en koud is en ik besef dat ik hier weg moet. Ik strompel naar buiten. Kruip meer dan ik loop, steeds verder weg. Over paden en akkers, totdat ik in de verte menselijke stemmen hoor en van angst begin te janken. Een van de mensen is Julia. Ze tilt me op en fluistert lieve woordjes tegen me. En ik weet dat alles goedkomt.

Bewegen lukt me niet. Mijn bek is droog, mijn oren suizen. Een ogenblik is mijn ademhaling het enige wat ik hoor. De tweede gil van Julia brengt me terug bij mijn volle bewustzijn. Een onbekende sensatie stroomt door mijn lichaam. Ik hoor mama. *Vechten doe je alleen om jezelf of iemand anders te verdedigen.* Ik hoor Julia. ‘Nee Henk, als-jeblijft.’ Henk duwt nu zijn hand op haar mond. Julia schreeuwt gedempt. Met zijn andere hand trekt Henk de knoopjes open van Julia’s mooie jurk.

Alsof iemand me aanstuurt, sta ik op uit mijn mand. Langzaam en vastbesloten zet ik koers naar de bank waar Henk Julia in bedwang houdt. Ik grom.

Henk draait zich naar me toe. Hij begint te lachen. ‘Wou je ineens de held uithangen?’

Ik trek mijn bovenlip op. Toon hem mijn tanden. Laat hem zien waarom ik Boca heet. Ik kom dichterbij hem.

‘Brave hond,’ zegt Henk met een schorre stem. Ik zet weer een paar stappen. Grom nogmaals. Zijn rode hoofd trekt bleek weg. Ik voel een onbekende opwinding, een ongekennde energie. Ik hoor mijn trillende ademhaling. Dan zet ik mijn tanden in zijn nek. Ik duw ze dieper en schud mijn kop, alsof die nek een arm is met een leren mouw.

Smart home

Inés Beuker

Met een flikkerend groen lichtje kwam de glazen hub aan de wand, Carmens nieuwe huisgenoot, tot leven.

‘Ik denk dat dat het laatste was,’ zei Raj met een trotse blik op zijn werk. ‘Chic, toch?’

Carmen inspecteerde haar appartement, dat in de laatste twee uur een complete transformatie had ondergaan tot smart home. Chic was het zeker. Haar ogen gleden van de smart hub - haar nieuwe digitale assistent genaamd ARIA, kort voor *Aangename Robotische en Intelligente Assistent* - naar het voordeurslot dat geen opening meer had voor een sleutel, maar met een vingerafdruks scanner en pincode werkte. Ze kon een kleine glimlach niet onderdrukken. In elk geval hoefde ze zich nooit meer zorgen te maken over het kwijtraken van haar huissleutels.

‘Weet je zeker dat ik dit allemaal nodig heb?’

Raj, Carmens beste vriend, had op zijn vrijdagavond twee uur uitgetrokken om alle apparaten in haar huis te vervangen door slimmere, digitale versies.

De apparaten reageerden op haar stem en communiceerden met elkaar en ARIA, de centrale hub. Weg waren haar ouderwetse gasoven, analoge thermostaat, rookmelders, wekker en lichtschaakelaars. Haar telefoon was volledig met ARIA geïntegreerd en zelfs haar douchekop was niet gespaard gebleven. Raj had hem ingeruild voor een hypermodern exemplaar dat op Carmens aandringen van de regen- naar de masseerstand kon overschakelen.

‘Vertrouw me maar,’ zei Raj met een brede glimlach terwijl hij lege kartonnen dozen en plastic verpakkingen bij elkaar raapte. ‘Dit gaat je leven zo veel makkelijker maken. Geef toe dat het gaaf is.’

Carmen liet haar vingers over de glazen hub glijden en opende met één beweging de camera-feed van haar voordeur, die een lege hal op de dertiende verdieping van de Enschedese Alphatoren liet zien. Door middel van de minuscule webcam aan de voorkant van het paneel kon ze met haar deurbezoek praten wanneer er werd aangebeeld.

‘Oké,’ gaf ze toe. ‘Het is best wel cool. En het is helemaal veilig, toch?’

Niemand kan me hacken? Of meekijken via de webcam?’

Raj stapte op haar af en legde één arm over haar schouder. ‘O ja, het is compleet veilig. Je spreekt hier met de securityconsultant van ARIA Systems, hè.’

Carmen glimlachte en duwde hem weg. ‘Het lijkt allemaal gewoon een beetje ... overdadig.’

‘Weet je nog toen ik je dwong om op Instagram te gaan?’ vroeg Raj. ‘Dat was uiteindelijk ook een goede beslissing, toch?’

Carmen knikte langzaam. Misschien had hij een punt.

‘Heb je nog plannen voor dit weekend?’ Raj stapelde de laatste verpakkingen op bij de voordeur. ‘Ik zou best wat samen willen doen, maar ...’

‘Maar je hebt een romantisch weekend gepland met je lieve vriendje?’

Er trok een schuldige blik over Rajs gezicht heen.

‘Maak je niet zo’n zorgen,’ lachte Carmen. ‘Je begint op mijn moeder te lijken. Ik heb deze week meer dan 60 uur gewerkt, dus ik ben dankbaar als ik dit weekend mijn huis niet uit hoef te komen. Ik heb iedereen gezegd dat ze niet hoeven te verwachten ook maar iets van me te horen de komende dagen. Ik ga wat quality-tijd met Netflix doorbrengen.’

‘Oké, oké. En je hebt de afgelopen dagen niets meer van Nick gehoord?’

Carmens hart deed een ongemakkelijke salto in haar ribbenkast. ‘Nee,’ zei ze. ‘En laten we hopen dat dat zo blijft.’

Rajs ogen verzachtten een beetje, maar hij besloot wijselijk er niet verder op in te gaan. Nick was zijn directe collega bij ARIA Systems en hij had Carmen drie maanden geleden aan hem voorgesteld tijdens een werkborrow. De twee hadden meteen een klik gehad en hadden de afgelopen maanden gedatet. Totdat Carmen de relatie een halt had toegeroepen. Ze had Raj nog steeds de werkelijke reden voor de breuk niet verteld en ze wist niet of ze dat ooit zou doen. Het laatste wat ze wilde was de sfeer op zijn werk verpesten. Er was eigenlijk ook niet echt iets gebeurd. Niets waar ze de vinger op kon leggen, in elk geval.

Nick had sinds het uit was herhaalde pogingen gedaan om Carmen weer voor zich te winnen, ondanks dat ze hem stevast bleef negeren. Hij liet geregeld dozen bonbons naar haar appartement sturen, liet

briefjes achter in haar brievenbus en was vorige week tijdens Carmens lunchpauze in het MST-ziekenhuis verschenen met een grote bos rode rozen.

Haar vrouwelijke collega's waren verrukt geweest, maar Carmen had een huivering niet kunnen onderdrukken. Er was een fijne grens tussen aanhoudend en obsessief en wat Carmen betreft had Nick die ruimschoots overschreden.

'Oké, dan ga ik,' zei Raj. 'Als er iets is, mag je me altijd bellen.'

Carmen opende de deur voor hem door haar pincode in te typen en de tip van haar wijsvinger tegen de scanner te leggen en zwaaide hem uit. 'Fijn weekend. Doe de groetjes aan Beau!'

Toen Raj in de lift was verdwenen, sloot ze de deur achter zich en leunde ze er met een zucht tegenaan. Rust. Eindelijk. Ze struinde de keuken in en schraapte haar keel. 'Eh, ARIA?'

'Hallo Carmen,' kwam ARIA's vrouwelijke stem. 'Waar kan ik je mee helpen?'

'Kun je de oven voorverwarmen op 220 graden?' vroeg Carmen, zich er nadrukkelijk van bewust hoe ongemakkelijk het was dat ze tegen een computerprogramma praatte alsof het een echt persoon was.

'Oven voorverwarmen op 220 graden,' zei ARIA.

Een kwartier later plofte Carmen met een mozzarella pizza en een glas koud water op de bank. Ze legde haar voeten op de koffietafel. Ze was kapot van de lange dagen op haar benen staan en haar hersenen voelden alsof ze door een mangel waren gehaald.

'ARIA, kun je Stranger Things voor me opzetten?'

'Natuurlijk, Carmen. Stranger Things seizoen 3 aflevering 4 begint nu te spelen.'

De grote led-tv boven de neppe haard sprong aan en de rode letters van de intro kwamen in beeld. Ze had net een grote hap van haar pizza genomen toen haar telefoon oplichtte.

'Inkomend bericht van moeder,' zei ARIA.

'Shit,' mompelde Carmen. Even overwoog ze het berichtje te negeren, maar ze kende haar moeder. Als ze nu niet reageerde, zou ze straks aan de telefoon hangen. 'ARIA, pauzeer de tv.' Ze veegde haar vette vingers af aan haar spijkerbroek, pakte haar telefoon en opende het bericht.

Hola, mi hija! Ik sprak net Luisa van de kerk en ze vertelde me dat

haar neefje Hernán ook net single is. Hij is 33 en erg knap. Zoek hem op op Facebook, wil je?

Carmen trok haar neus op en typte snel een berichtje terug.

Hoi mam. Sorry, maar ik heb op het moment echt geen interesse in daten. Ik ben erg druk dit weekend, dus ik bel je ergens volgende week wel om te praten, oké?

Oh. Oké. Te amo.

Te amo.

Zelfs over WhatsApp was de beteterde toon van haar moeder onmiskenbaar. Carmen begroef het knagende schuldgevoel in haar buik, dat vertelde dat ze haar moeder tekortdeed, onder een grote hap pizza. Hernán was vast heel aardig, maar ze had het voorlopig wel gehad met mislukte relaties.

'ARIA, hervat de aflevering.'

Vier uur later werd Carmen met een schok wakker van ARIA's vriendelijke stem die een nieuw inkomend bericht aankondigde. Ze wreef met haar handen in haar ogen. Ze moest in slaap zijn gevallen op de bank tijdens haar Netflix-marathon. Haar nekspieren waren stijf van de houding waarin ze had liggen slapen.

Nick, 00:24: Carmen, Raj vertelde me dat je dit weekend vrij bent. Kunnen we ergens afspreken om te praten? Of zal ik bij je langskomen? Ik mis je.

Ze kreunde. Ze had Nick al een paar keer gezegd dat ze geen contact meer wilde. Hoeveel duidelijker moest ze zijn? Ze veegde een paar pizzakruimels van haar blouse en stond op. Al lopend typte ze een berichtje terug.

Nee. Ik heb het al eerder gezegd, Nick, het is echt over. Ik vind het eerlijk gezegd vervelend worden dat je steeds contact op blijft nemen. Laat me alsjeblieft met rust.

Carmen wankelde slaapdrongen haar slaapkamer in en trok de gordijnen voor de ramen die vanaf dertienhoog uitzicht gaven over de verlichte Enschedese binnenstad. Ze vond een schoon nachthemd in haar ladekast en viel bijna meteen in slaap nadat haar hoofd haar kussen raakte.

Het was nog geen uur later toen ze opnieuw wakker schrok. Vanuit de woonkamer klonken gedempte geluiden. Carmen gooide het dek-

bed van zich af en liep op haar tenen de gang in, haar nekharen stonden recht overeind. Was er iemand in haar appartement? Ze gluurde om de hoek van de deur naar de woonkamer en zag dat de duistere ruimte werd verlicht door de felle kleuren van de tv. Een muziekclip van The Killers draaide, de muziek zacht maar onmiskenbaar.

Ze slaakte een zucht van opluchting. Ze had geen inbrekers gehoord, maar de tv. Ze moest in haar slaap op haar telefoon zijn gerold en onverhoeds haar playlist hebben aangezet. 'ARIA? Wil je de tv uitzetten? En demp alle berichten tot mijn wekker gaat om 9 uur 's ochtends.'

'Natuurlijk, Carmen,' zei ARIA. Het led-scherm floepte uit en de woonkamer viel in totale duisternis.

Carmen bleef nog even staan, een vaag gevoel van onbehagen in haar onderbuik, maar draaide zich toen om.

Toen ze de volgende ochtend wakker werd, begroette ARIA haar met een opgewekte stem. 'Goedemorgen Carmen, het is 9 uur 's ochtends.'

'Goedemorgen, ARIA,' zei Carmen met een glimlach. Ze begon al een beetje gewend te raken aan haar kunstmatige huisgenoot. Praten tegen ARIA had wel iets weg van praten tegen een huisdier – niet helemaal hetzelfde als een gesprek met een menselijke huisgenoot, maar toch best gezellig. 'Kun je het koffiezetapparaat vast aanzetten?'

Carmen liep op blote voeten over het tapijt naar de keuken, waar ze de geur van verse koffie opsnoof. Ze nam een stomende mok koffie mee naar de tafel, waar ze de weekendkrant op haar tablet las en hoorde de hele ochtend van niemand iets, zelfs niet van Nick. Misschien had hij eindelijk de hint begrepen.

'ARIA, wil je de douche aanzetten?' vroeg ze na een paar uur luieren op de bank.

'Welke gewenste temperatuur en stand?' vroeg ARIA met haar kalme stem, die in een kuuroord niet zou misstaan.

'Doe maar 34 graden en de regenstand.'

De glazen deuren van de cabine waren al beslagen met stoom toen ze de badkamer inliep. Carmen stapte de cabine in en liet het warme water over haar hoofd stromen in een zalige waterval. Dit was precies wat ze nodig had gehad. Ze douchte langer dan normaal, genietend van de geur van haar doucheschuim - eucalyptus - en de warme wa-

terstralen die haar stijve schouders zachtjes masseerden.

Totdat vanuit het niets de watertemperatuur omhoogschoot en Carmen een gil slaakte. Druppels kokendheet water landden op haar hoofd en schouders. Ze duwde zich plat tegen de glazen wand van de douchecabine en hapte naar adem. 'ARIA, water verlagen tot 34 graden!'

'Commando geweigerd,' zei ARIA. 'Nieuwe instelling, 80 graden.'

'Wat?' Carmen gooide de douchecabine open en vluchtte de koele lucht in. 'Hoe bedoel je, geweigerd?'

ARIA antwoordde niet en het kokende water bleef stromen.

'ARIA, zet de douche uit!' Ze raakte voorzichtig haar schouders aan. In de spiegel zag de huid er roodverbrand uit.

Wat was er net gebeurd?

Tien minuten later installeerde Carmen zich op de bank, gehuld in het zachte joggingpak dat ze alleen thuis aan had – en alleen als er niemand anders op bezoek was – en met een verkoelend icepack op haar schouders.

Carmen, 13:45: Raj, ik weet niet wat er aan de hand is, maar volgens mij is er iets mis met ARIA. Ik stond net onder de douche en ze gooide kokend water over me heen.

Carmen wachtte tot het berichtje was verstuurd, maar het kleine cirkeltje naast het bericht bleef draaien. Ze checkte haar internetverbinding en zag dat ze gewoon verbonden was met WiFi. Misschien was er een storing. Het zou niet de eerste keer zijn en het kon ook ARIA's fout in de douche verklaren. Opgelucht met de relatief simpele uitleg voor het incident drukte ze de icepack tegen haar verbrande huid. Ze had het ineens ontzettend warm, maar dat was natuurlijk het resultaat van de behoorlijk warme douche.

Carmen slaagde erin een halve aflevering Stranger Things te kijken voordat ze weer onderbroken werd door een inkomend bericht.

Raj, 14:11: Hoe bevalt je superslimme smarthome?

Carmen las de woorden en haar ogen vernauwden. De internetstoring was duidelijk over, maar Raj repte met geen woord over het incident in de douche. Ze scrolde terug en zag dat haar eigen berichtje nog steeds niet was verstuurd. Ze typte nogmaals een bericht om de situatie aan Raj uit te leggen, maar ook deze werd niet verzonden.

‘Onding!’ Carmen gooide haar telefoon neer in de hoek van de bank. Wat was er mis met al haar elektronica?

Ze kwam overeind en liep naar de keuken voor een glas water. Ze had het nog steeds warm – gek eigenlijk, want buiten was het een frisse lentedag en ze had de verwarming nog niet eens aangehad vandaag.

‘ARIA, koud water, graag.’ Carmen hield haar glas verwachtingsvol onder de kraan en wachtte totdat hij tot aan de rand toe was gevuld. Toen ze haar lippen aan het glas zette, brandde ze bijna haar tong. Ze vloekte en goot het glas leeg in de wasbak. ‘ARIA, koud water, graag,’ herhaalde ze met opeengeklemden kaken.

Dit keer begon de kraan niet eens te lopen. Carmen hield haar hand voor de bewegingssensor, maar ook dat gaf geen enkel resultaat. Lag het aan haar, of was dit een typisch geval van de wet van Murphy? Ze trok de koelkast open, op zoek naar iets kouds om te drinken, maar trof er alleen kant-en-klare stoommaaltijden aan. Het lichtje, dat normaal gesproken aansprong als ze de deur opende, bleef uit. De koelkast was uitgevallen. ‘Shit, man.’

Carmen ritste het jasje van haar joggingpak open en trok het uit. Hoe kon het in hemelsnaam zo warm zijn in huis? Ze beende op de smart hub aan de wand af. Linksonder in het scherm stond het kleine icoon van een thermometer met daarnaast de huidige temperatuur. 28 graden.

‘ARIA, staat de verwarming aan?’

‘Ja, Carmen,’ antwoorde ARIA vriendelijk.

‘ARIA, zet de verwarming uit en de airconditioning aan op 19 graden, graag.’

‘Commando geweigerd.’

Carmen knarste met haar tanden en wreef met haar hand over de achterkant van haar nek. Dit hoorde helemaal niet te gebeuren. Had Raj op de één of andere manier een fout gemaakt tijdens de installatie?

Misschien kon ze handmatig de verwarming nog wel uitzetten. Met hernieuwde moed bracht Carmen de instellingen van de smart hub omhoog. Ze tikte hard op het minnetje naast het icoontje voor de thermostaat. Een rode waarschuwing verscheen in beeld.

Illegale operatie. U bent niet geautoriseerd om deze instelling te wij-

zigen.

‘Wat?’ Carmen drukte de waarschuwing weg en probeerde het nog een keer, maar opnieuw kwam dezelfde rode waarschuwing in beeld. Na drie pogingen gaf ze het op en griste ze haar telefoon van de zitting van de bank. Ze tikte Rajs nummer in en belde. Romantisch weekendje met zijn vriend of niet, ze had hulp nodig. Nu meteen.

Carmen zette de telefoon aan haar oor en wachtte, maar de lijn bleef stil. Na vijf seconden klonk er een zachte klik en werd het gesprek automatisch beëindigd. De vier streepjes in het telefoonscherm, die normaal gesproken gevuld waren, waren allemaal leeg en grijs. Ze had geen bereik.

Carmen haalde diep adem in een poging om haar frustratie onder controle te houden en besloot dat er maar één ding op zat. Ze zou bij één van de burens moeten aanbellen voor hulp. Er was vast iemand met een werkende telefoon die Raj voor haar kon bereiken.

Carmen typte haar pincode in op het deurslot bij de voordeur en legde haar wijsvinger tegen de vingerafdrukscanner.

‘Vingerafdruk niet herkend.’

Ze legde haar vinger nog een keer tegen de scanner, dit keer met iets meer druk, maar het kleine lampje in het deurpaneel flitste rood.

‘Vingerafdruk niet herkend,’ herhaalde ARIA.

Carmen voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Ze rammelde aan de deurklink, maar hij gaf niet mee. ‘Shit, shit, shit!’

Wat het meest relaxte weekend aller tijden had moeten zijn, was snel haar ergste nachtmerrie aan het worden. Het leek erop alsof haar kunstmatige huisgenoot haar uit huis probeerde te roken.

Ze ijsbeerde door de kamer, op zoek naar een uitweg. Geen van de ramen in haar huis kon worden geopend voor frisse lucht, omdat ze op de dertiende verdieping woonde. Ze staarde door de ruiten omlaag naar de lange Boulevard, waar tientallen mensen rondliepen met grote boodschappentassen, zich onbewust van haar hachelijke situatie. Ze bonsde met haar vuisten op de ruiten om hun aandacht te trekken, maar niemand keek op.

Misschien dacht ze in de verkeerde richting. Iemand beneden op straat kon haar niet horen, maar de burens daarentegen ... Carmen sprintte naar de wand die ze deelde met haar buurvrouw, haalde diep adem en begon te schreeuwen en te bonzen, haar vuisten als doffe